

»Aa, det har saamænd ingen Nød. Desuden rejser han jo nu, — og dermed ophører vel i det hele vort Bekendtskab med ham.«

Der blev et Øjeblik's Tavshed.

»Jeg troer nu, at han ikke rejser,« sagde Jakobe meget afgørende, — hun sad i Sofahjørnet med Armene korslagte over Brystet og saa' tankefuldt frem for sig.

»Men kære Barn, hvor kan du egentlig vide noget om — —«

»Aa, jeg er da heller ikke helt blind, Mo'er! Fra den første Gang, jeg saa' Hr. Sidenius her, har jeg været klar over, hvad han kom her for... Og han hører vist ikke til dem, der saa hastigt opgiver, hvad de en Gang har sat sig i Hovedet. Det siger ogsaa Ivan om ham. Hvor meget der ellers kan være at udsætte paa ham, — og der er jo nok endda — noget af en Karakter synes han virkelig at være.«

Fru Salomon smilte lidt ved sig selv.

»Jeg troer, du begynder at forlige dig med ham, Jakobe.«

»Det gør jeg paa en Maade ogsaa. Jeg tænker undertiden paa, hvad Eybert forleden fortalte os om hans Slægt, . . . du husker denne gale Præst derovre i Jylland. Naar man betænker, at han har haft saadanne Forfædre, maa man virkelig have ham noget undskyldt . . . Og for Resten synes jeg ogsaa, at han har forbedret sig lidt i den